

Πρωτοσύγκελλος Ευθύμιος Τανάσε Μοναστήρι Αγαπία νομού Νεάμτς (1884-1970)

Πρωτοσύγκελλος Ευθύμιος Τανάσε

Μοναστήρι Αγαπία νομού Νεάμτς (1884-1970) Ένας από τους πιο φημισμένους Πνευματικούς στην μονή Αγαπία ήταν ο π. Ευθύμιος Τανάσε. Στο πρώτο μέρος της ζωής του δοκιμάσθηκε συχνά από διάφορα είδη πειρασμών.

Γεννήθηκε στην κοινότητα Βάλεα Σεάκα του νομού Μπακέου. Ήταν πριν παντρεμένος και είχε αποκτήσει δύο παιδιά. Μετά από πέντε χρόνια συζυγίας, το 1915, απεφάσισαν με την σύζυγο του να υπάγουν σε μοναστήρια. Αυτός επήγε στην σκήτη Συχάστρια και εκείνη στην σκήτη Μπουτσιουμένι-Τεκούτσι. Αλλά τότε ήλθε ο Πρώτος παγκόσμιος πόλεμος. Ο αδελφός Ιωάννης -αυτό ήταν το βαπτιστικό του όνομα-επιστρατεύθηκε στο μέτωπο του Μπααραγκάν. Το 1917, στην ακμή του πολέμου, αυτός εδιάβασε την Παράκλησι της Θεοτόκου από το Προσευχητάριο. Μία σφαίρα διεπέρασε το βιβλίο των προσευχών του, που το είχε στο τσεπάκι, δεξιά της καρδιάς του. Κινδύνευσε να χάσει την ζωή του. Τραυματίσθηκε σοβαρά, αλλ' ως εκ θαύματος, δεν απέθανε.

Μαζί με άλλους τραυματίες μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου συχνά ερχόταν και τούς παρηγορούσε ο π. Βικέντιος Μαλάου. Μετά την εγχείρησι που τού έγινε, ο πατήρ τον παρηγόρησε και του άφησε μία προφητεία:

-Να έχης πίστι, αδελφέ Ιωάννη. Θα γίνης καλύτερα. Κατόπιν θα έλθης στο μοναστήρι Σέκου, όπου είμαι κι εγώ, και θα γίνης και εσύ ιερέυς. Και πράγματι, με την βοήθεια του Θεού, το καλοκαίρι του 1918 ο Αδελφός αυτός ήλθε στο μοναστήρι Σέκου. Ο πρώτος που συνάντησε ήταν ο π. Βικέντιος, ο οποίος και τον

δέχθηκε με πολλή χαρά.

Στις 9 Σεπτεμβρίου 1918 εκάρη μοναχός ο Ιωάννης λαβών το όνομα Ευθύμιος με την συμβουλή και ευλογία του π. Βικέντιου. Τον Απρίλιο του 1919 χειροτονήθηκε ιερέυς κι έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία του πνευματικού του πατρός.

Ομοίως και η πρώην σύζυγός του εμόνασε στην σκήτη Μπουτσιουμένι, όπου το 1920 άλλαξε τα κοσμικά ρούχα με τα καλογερικά.

Το έτος 1923 ο ιερομόναχος Ευθύμιος χειροθετήθηκε και Πνευματικός και εστάλη στην μονή Αγαπία σαν Πνευματικός και λειτουργός των μοναζουσών. Εδώ η πανοσιότης του επρόσθεσε πόνους ασκητικούς επάνω σε άλλους πόνους βοηθώντας τον εαυτό του και τους άλλους. Συμμετείχε σε όλες τις ακολουθίες σαν λειτουργός και επιτελούσε τις ιερές ακολουθίες με φόβο Θεού και ευλάβεια.

Το 1933 απέθανε ο γιος του και ετάφη στην μονή Αγαπία. Μετά από πέντε χρόνια απέθανε και η κόρη του, η οποία είχε γίνει μοναχή στην μονή Μπίστριτσα του νόμου Βίλτσα. Έτσι ο π. Ευθύμιος έμεινε μόνος, χωρίς τα παιδιά του.

Τον Μάρτιο του 1940 μετεκόμισε μαζί με τον Πνευματικό του, τον π. Βικέντιο, σ' ένα μικρό μοναστήρι του νόμου Μπάνατ. Εκεί δεν έμεινε πολύ και επέστρεψε πάλι σαν Πνευματικός στο μοναστήρι Βαρότεκ, στο Αγαπία, στην μονή Συχαστρία και Βίρνοβα. Μετά από λίγα χρόνια εγκαταστάθηκε οριστικά στην μονή Παλαιά Αγαπία. Εδώ διανύει το τελευταίο τμήμα της ζωής του. Συνεχίζει τούς αγώνες του και αναδεικνύεται ένας αληθινός απόστολος του μοναχισμού και της Εκκλησίας του Χριστού μας, θυσιάζοντας την ζωή του μέχρι τελευταίας του ρανίδος.

Το καλοκαίρι του 1970 ο π. Ευθύμιος έπαυσε να λειτουργή. Ήδη ήτο γέρων, αδύνατος και καμπουριασμένος. Περίμενε με μεγάλη ελπίδα, άλλα και με φόβο Θεού την ώρα του θανάτου του. Δεν διακόπτει όμως τον κανόνα της προσευχής του. Τώρα μένει πολλές ώρες στο κρεβάτι. Αρχές Δεκεμβρίου εκάλεσε ένα από τα πνευματικά του παιδιά, την μοναχή Συγκλητική, και της είπε:

-Αδελφή Συγκλητική, να γνωρίζης ότι θα μείνω ακόμη μαζί σας μόνο δύο ήμερες, κατόπιν πηγαίνω...

Μετά από μία ημέρα εφώναξε με φοβερή φωνή:

-Ιδού βλέπω δύο χορούς αγγέλων. Ο ένας έχει αγγέλους φωτεινούς με άσπρες ενδυμασίες και με χρυσά επιμανίκια στα χέρια, και ο άλλος είναι από μαύρους δαίμονες φοβερούς στην όψη.

Μετά από μία μικρή διακοπή εκραύγασε δυνατά:

Μεγάλη είναι η μάχη μεταξύ των καλών και των κακών αγγέλων. Οι φωτεινοί άγγελοι κτυπούν με ρόπαλα τούς δαίμονες... Θέλουν να πάρουν την ψυχή μου... Δεν μ' αφήνουν να έμβω στο δωμάτιο... ο Σταυρός.... Δος μου τον Σταυρό, εκραύγασε με όλη την δύναμή του...

-Να ο Σταυρός, πάτερ Ευθύμιε! Του είπε η μοναχή Συγκλητική. Αμέσως τον επήρε και τον έβαλε στο στήθος του. Μετά της είπε:

-Λυτρώθηκα απ' αυτούς. Μετά ειρήνευσε όπως είναι ειρηνικό το νερό της λίμνης. Την τελευταία νύκτα είπε προς τις αδελφές:

-Δώσατε μου λίγο νερό. Διψώ. Κατόπιν τους είπε:

-Δώσατε μου τα καθαρά μου ρούχα, το ζωστικό μου, το Σχήμα μου, την ζώνη και το ράσο μου.

Τον εβοήθησαν οι αδελφές, τον ετοίμασαν και τον ευθυγράμμισαν στο κρεβάτι του. Στην ώρα μία, μετά το φαγητό, είπε τα τελευταία του λόγια:

-Ανοίξατέ μου την πόρτα!

Άνοιξαν οι Αδελφές την πόρτα του κελλιού και σαν να εισήλθε και να εξήλθε γρήγορα κάποιος. Εκείνη την στιγμή ο π. Ευθύμιος είχε λίγο βήχα και έβγαλε κάτι. Ήταν σαν ένα παιδάκι που κάποιος το ταΐζει, και βγάζει κάτι από το στόμα του. Κατόπιν ο Γέροντας ανάσανε βαθειά και ανεχώρησε για το αιώνιο ταξίδι. Έτσι ο Γέροντας Ευθύμιος επέρασε από την θύρα αυτού του κελλιού του στην θύρα της αιωνιότητας!

Επί τρεις ημέρες τον είχαν μέσα στο φέρετρό του στην εκκλησία της Μονής. Το πρόσωπό του ήτο λαμπρό και φωτεινό, όπως ενός μικρού παιδιού, που κοιμάται. Στις 5 Δεκεμβρίου τον μετέφεραν στην τελευταία του κατοικία οι αδελφές με ψαλμωδίες, προσευχές και δάκρυα, προπέμποντάς τον στην αιώνια πατρίδα. Στον Σταυρό, γράφηκαν τα εξής: «Πρωτοσύγκελλος Ευθύμιος Τανάσε. Γεννήθηκε το 1886 και εκοιμήθη εν Κυρίω το 1970».

[Οσιακές Μορφές του Ρουμάνικου Μοναχισμού](#)

Εκδόσεις "Ορθόδοξος Κυψέλη"

Πηγή: impantokratoros.gr